

TAM & TAM

MĚSÍČNÍK ŠUMPERSKÉHO DĚKANÁTU

POZOR PŮST!!!
JE NEBEZPEČNÉ
DOTÝKAT SE
KLÁVESNICE ČI MYŠI!

POZOR PŮST!!!
ZAVŘI TU LEDNÍČKU!!

POZOR PŮST!!!
NEHRAJ SI S MOBILEM!!!
NETELEFONUJ A NEPOSÍLEJ
ZPRÁVY ZBYTEČNĚ!!!

POZOR PŮST!!!

POZOR PŮST!!!
NECHEJ TEN BONBÓN
NA POKOJI!!!

POZOR PŮST!!!
VYPNĚTE TELEVIZI!

Před několika dny začala postní doba. Byl bych rád, kdyby i děkanátní časopis nám byl pomocí k tomu, abychom ji dobře, intenzivně a plodně prožili. Už titulní stránka nám to připomíná. Berte ji s nadsázkou a humorem. Postní doba nejsou jen zákazy ... Avšak je dobré umět si sobě „samému“ něco zakázat, najít k tomu odvahu a vnitřní sílu. Nebojme se proto i těch malých či větších značek zákazu.

Určitě se musíme dostat v našem prožívání i hlouběji. Proto vám přinášíme plný text poselství papeže na postní dobu. Je to nesmírně hluboký a inspirativní dokument. Myslím si, že stále málo nasloucháme hlasu Benedikta XVI. Věřím, že si jeho slova nejen přečteme, třeba na pokračování, ale hlavně, že se stanou námětem pro rozjímání, modlitbu a naše postní úsilí.

V tomto čísle také najdeme pozvání na duchovní obnovu. I když se koná v Šumperku, rozhodně jste zváni všichni. Jak páteční večery pro mládež, ukončené děkanátním setkáním, tak i obnova vedená P. Vojtěchem Šimou jsou určené pro celý děkanát. Mnozí, pokud ne většina z nás, vlastní auto. Proto i z těch vzdálenějších farností dojeďte, nabídněte místo těm, kteří se nemají jak dopravit ... Myslím si, že hlavní je chtít, rozhodnout se. Ostatní se už vyřeší. Srdečně zvu.

Zvykli jsme si, že v postním čísle Tam&Tamu je nějaká duchovní příloha. Předloni to byly myšlenky P. Rostworowského, loni nověna o křtu. Tentokrát však malý přídavek dostaneme až v dalším, velikonočním čísle. To proto, že prožíváme rok biřmování, a nověna věnovaná této svátosti nás má připravit na letošní Letnice. Myslím si, že bude to pro nás přínosem. Mnohdy postní dobu prožíváme s nasazením, a je to dobře, velikonoční doba se nám však už poněkud ztrácí. Proto letos dostaneme do rukou pomůcku k přípravě na seslání Ducha Svatého. A pokud nověnu o křtu z loňského roku máme doma, vraťme se k ní. Pro mnohé z nás je to „poklad neobjevený“. Vřele doporučuji!

V tomto Tam&Tamu najdete i rozpis velikonočních zpovědí a bohoslužeb. Snad tam nejsou chyby. Pokud ano, omluvte nás. V takovémto množství dat se snadno vloudí chybička. Případné nepřesnosti budeme aktualizovat na internetu.

Přeji postní dobu prožitou v Boží blízkosti. Ať nám všem Pán žehná v postním úsilí.

P. Slawomir Sulowski

4. březen - 2. neděle postní

11. březen - 3. neděle postní

18. březen - 4. neděle postní

19. březen - slavnost sv. Josefa, Snoubence Panny Marie

O sv. Josefu se zmiňují evangelisté Matouš a Lukáš. Jeho svátek se začal slavit v 9. století na Východě, od 10. století na Západě. V roce 1621 byl zaveden v celé církvi. Od roku 1654 je sv. Josef českým patronem.

25. březen - 5. neděle postní

26. březen - slavnost Zvěstování páně.

Slavnost připomíná den, kdy byl anděl Gabriel poslán k Panně Marii a zvěstoval ji, že se má stát matkou Mesiáše. Ústředním bodem oslavy je tajemství vtělení věčného Slova, počátek naší spásy. Na Východě se tento svátek slavil už kolem roku 550, v Římě zaveden v 7. století.

1. duben – Květná neděle

VĚŘÍM V ŽIVOT VĚČNÝ

Když myslíme na věčný život, představujeme si tím něco abstraktního, odlehleho, něco, co nám není blízké ani dosažitelné. Zdá se, že se nás to bude týkat někdy v dalekém budoucnu. Teď není co řešit, není se o co snažit.

Dnes, kdy umírá „kultura pohřbívání“ zemřelých, kdy jsme hřbitovy vystrčili daleko na okraje měst, kdy nám televize říká dnem a nocí, že máme být věčně krásní, mladí a žít samozřejmě, bezproblémově a zdravě, stává se pojem „život věčný“ archaickým, archaickým se stává pojem „život“ vůbec. Televize neříká nic o životě věčném. Bojíme se otázky o tématu smrti. Téma smrti je tabu, je dnes větším tabu než sex, spíš právě sex je dnes všude tématem číslo jedna. Je větším tabu než soukromí druhého člověka. Dnešní média se snaží člověku vnutit ten jediný správný model života, je jím život, který musí být za každou cenu úspěšný, který dokáže dosáhnout čehokoli, co je v dosahu lidského úmyslu. Omezení – takové slovo dnes ve slovníku neexistuje. Jestliže ho někde najdeme, je to největší tragedií, něčím nepochopitelným. Člověk se nesmí dát omezit. Musí se někde, nějak dostat k penězům a pak je všechno možné. Myslím si, že nejen téma smrti je tabu, také i život je tabu, protože dnešní člověk si nechce klást otázku po smyslu života, nechce se ptát, co to znamená být šťastným, co je v životě opravdu důležité, co člověka naplňuje, co ho dělá vlastně „člověkem“. Tyto otázky nás mohou nebezpečně vyřadit z šíleného kruhu „žádostivosti“ být úspěšným, mít peníze, mít sex, což znamená mít také vztahy, ale jen na té nejužší úrovni, bez hlubší lásky. (Proto láska je dalším nebezpečím, které může vytáhnout člověka na vyšší úroveň, úroveň života pro druhé, života oběti ze sebe.) Mít, všeho dosáhnout, splňovat svá očekávání, ambice ... to je málo, pro naplnění člověčenství, málo pro naplnění života. Život je totiž někde jinde.

Otázka věčného života (dle mého skromného mínění) není otázkou smrti. Smrt v křesťanství je jen branou, dokonce je jen zastávkou mezi jednou

formou života a druhou. Nejde zde vůbec o smrt, jde vždy o život. Smrt má ale krásnou úlohu pro život. I když bagry zničíme všechny hřbitovy světa, i když bychom vytlačili ze všech slovníků slovo smrt, přesto nezměníme fakt, že existuje. Někdo nám klidně řekne, že neexistuje Bůh, ale nemůže říci, že neexistuje smrt. Jak je to krásné! Kolik nás to učí pokoře, pokoře právě před životem, ne před smrtí. Jestli má smrt nějakou kladnou úlohu, pak je to právě ta „pokora“ a ta realita, před kterou člověk neuteče, i když projde desítkami transplantací kůže. Smrt je lékem, posledním lékem proti lidské pýše, lékem na lidský pokus postavit se na místo Boha a být pánem skutečnosti, pánem svého života. Jde to jen na chvíli a vždy se to končí velkou tragédií, prohrou lidského života nebo jeho významné části.

Křesťanství je náboženstvím života. V křesťanství je nejdůležitější zmrtvýchvstání Krista, to je náš největší svátek. My oslavujeme Boha života, ne Boha smrti. Věříme v život, ne ve smrt. Věříme tomu, že Bůh překonal smrt, tu duchovní, kterou je hřích, i tu fyzickou, kterou jsme všichni také nakaženi, abychom žili věčně. Věčný život není záležitostí budoucna, je skutečností již dnes. Život je v nás, pokud žijeme s Bohem, věříme Bohu, a oddalujeme ze svého života sobectví a ochotu „vyhrát svůj život“, „užít si život“ a vítězí v nás láska – prostá, obyčejná i Boží zároveň.

Život je láska. Život věčný je trváním v lásce. Evangelium nás učí, že čím více chceme zachránit svůj život, tím více ho prohráváme. Život žijeme tehdy, kdy své srdce dáme druhému člověku – to se týká manželství, rodiny, stejně se to týká přátelství, vztahů v zaměstnání, povolání. Člověk žije věčně, když je šťastný, když dělá to, k čemu byl stvořen, určen, když je blízko Boha. Snažme se o tu blízkost. Jen s Bohem najdeme naplnění svého života. Jednou se všichni přesvědčíme, že je to pravda. Dnes stačí se jen dívat otevřenýma očima, abychom si uvědomili, že smysl života je velmi blízko, ale není z nás, z našeho sobectví.

P. Paweł Zaczyk

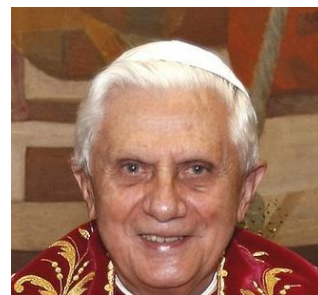
«Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům.»

(Žid 10, 24)

Bratři a sestry,

postní období nám znovu poskytuje možnost, abychom uvažovali o jádru křesťanského života – o lásce. Je to doba vhodná k tomu, abychom za pomoci Božího Slova a svátostí obnovili svoji osobní i společnou cestu víry. Její prožívání je poznamenáno modlitbou i sdílením, mlčením i postem, v očekávání velikonoční radosti.

Letos chci předložit několik myšlenek ve světle krátkého biblického textu z *Listu Židům*: „Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům“ (10, 24). Tato věta je zahrnuta do perikopy, v níž svatopisec napomíná k důvěře v Ježíše Krista jako nejvyššího kněze, který pro nás získal odpuštění a přístup k Bohu. Plodem toho, že přijmeme Krista, je život rozvíjený podle třech teologálních ctností. Jedná se o to, abychom se k Pánovi přiblížili „s upřímným srdcem a s plnou vírou“ (v. 22), drželi se pevně „naděje, kterou vyznáváme“ (v. 23), a trvale byli společně s bratřími pozorní vůči žití „lásky a dobrých skutků“ (v. 24). Také se tam říká, že pro posílení evangelních postojů je důležitá účast na liturgických shromážděních a na modlitbě ve společenství, se zřetelem na eschatologický cíl – na plné společenství s Bohem (v. 25). Pozastavím se u verše 24, který několika svými výroky poskytuje cennou a stále aktuální nauku o třech aspektech křesťanského života: o pozornosti vůči druhému, o vzájemnosti a o osobní svatosti.

1. „Starejme se“: zodpovědnost za bratra

Prvním bodem je výzva, abychom „se starali“. Zde použité řecké sloveso *katanoein* znamená dobře si všimat, být pozorný, dívat se s uvědoměním, pozorovat nějakou skutečnost. V evangeliu ho nacházíme tehdy, když Ježíš vyzývá učedníky, aby „pozorovali“ nebeské ptáky, kteří, aniž by se namáhali, jsou předmětem starostlivé a pozorné Boží prozřetelnosti (srov. Lk 12, 24), a když učedníkům říká, aby „viděli“ trám ve vlastním oku, dříve než budou pozorovat třísku v oku bratrově (srov. Lk 6, 41). Nacházíme ho ještě i v jiné části *Listu Židům*, a sice jako výzvu „pozorovat Ježíše“ (3, 1) coby apoštola a velekněze našeho vyznání. Sloveso, které otevírá naši exhortaci, je tedy výzvou, abychom zaměřovali pohled na druhého, především na Ježíše, abychom byli jedni k druhým pozorní a nechovali se k sobě jako cizí lidé a lhostejní k osudu bratří. Často však převládá opačný postoj – lhostejnost a nezájem, které zakrývají sobectví a maskují se zdánlivým respektem k „soukromé sféře“. I dnes mocně zaznívá Pánův hlas, jenž každého z nás vyzývá, aby měl o druhého starost. I dnes Bůh od nás chce, abychom byli „strážci“ svých bratří (srov. Gen 4, 9), navazovali vztahy charakterizované vzájemnou péčí a pozorností vůči *dobru* druhého člověka, vůči *veškerému* jeho dobru. Důležité přikázání lásky k bližnímu od nás vyžaduje, abychom si uvědomovali, že jsme zodpovědní za druhého člověka, který, stejně jako já, je Božím stvořením; toto přikázání nás i povzbuzuje, abychom si to uvědomovali. Skutečnost, že jsme bratři a sestry v lidstvu, a mnohdy i ve víře, nás musí vést k tomu, abychom v druhém člověku viděli své opravdové *alter ego*, jež Pán nekonečně miluje. Budeme-li pěstovat vizi bratrství, pak solidarita a spravedlnost, jakož i milosrdenství a soucit, přirozeně vytrysknou z našeho srdce. Boží služebník Pavel VI. prohlašoval, že dnešní svět trpí především nedostatkem bratrství: „Lidstvo strádá těžkou chorobou. Její příčina netkví ani tolik v tom, že přírodní bohatství se ztenčuje nebo že si je sobecky přivlastňuje několik málo jedinců, ale spíše v uvolnění bratrských svazků jak mezi jednotlivci, tak mezi národy“ (Enc. *Populorum progressio* [26. března 1967], č. 66).

Pozornost vůči druhému člověku v sobě zahrnuje to, že mu přejeme dobro ve všech jeho podobách – fyzické, morální i duchovní. Zdá se, že současná kultura ztratila smysl pro dobro a zlo,

zatímco je třeba s naléhavostí znovu zdůrazňovat, že dobro existuje a vítězí, protože Bůh „je dobrotivý a prokazuje dobrodiní“ (Žalm 119, 68). Dobro je tím, co ochraňuje a posiluje život, bratrství a společenství. Zodpovědnost vůči bližnímu tedy znamená chtít a konat dobro pro druhého a přát si, aby se i on otevřel logice dobra. Zajímat se o bratra znamená otevírat oči pro jeho potřeby. Písmo svaté varuje před nebezpečím srdce zatvrzelého jakýmsi „duchovním znecitlivěním“, které nás oslepuje před utrpením druhých. Evangelista Lukáš přináší dvě Ježíšova podobenství, kde jsou uvedeny dva příklady takovéto situace, která může vzniknout v lidském srdci. V podobenství o dobrém Samaritánovi se kněz i levita lhostejně „vyhýbají“ člověku přepadenému a oloupenému lupiči (srov. Lk 10, 30-32); a v příběhu o boháči si člověk nasycený svým majetkem nevšímá situace chudého Lazara, který umírá hladem před jeho dveřmi (srov. Lk 16, 19). V obou případech se setkáváme s opakem postoje „starat se“ a hledět s láskou a soucitem. Co brání tomuto lidskému láskyplnému pohledu na bratra? Často je to hmotné bohatství a nasycenost, ale také upřednostňování svých zájmů a starostí přede vším ostatním. Nikdy nesmíme být „neschopní milosrdenství“ s tím, kdo trpí. Naše srdce nikdy nesmí být natolik pohlceno vlastními záležitostmi a problémy, aby před křikem chudého ohluchlo. Právě pokora srdce a osobní zkušenost s utrpením se mohou ukázat jako zdroj vnitřního probuzení k soucitu a ke vnímavosti vůči druhému: „Spravedlivý zná při slabých, zlovolník nemá rozum, aby ji poznal“ (Přisl 29, 7). Tak chápeme, proč „plačící“ jsou „blahoslavení“ (srov. Mt 5, 4): jsou to ti, kdo dokážou vycházet ze sebe, aby pocítili dojetí nad bolestí druhých. Setkat se s druhým člověkem a otevřít své srdce pro jeho potřeby je příležitostí být spasený a být blahoslavený.

„Starat se“ o bratra rovněž zahrnuje starost o jeho duchovní dobro. Chci zde připomenout jeden aspekt křesťanského života, který, podle mého zdání, upadl v zapomnění – *bratrské napomenutí směřující k věčné spáse*. Ve všeobecnosti jsou dnes lidé dost citliví, když se hovoří o charitě a o pomoci fyzickému a materiálnímu zdraví ostatních, ale o duchovní zodpovědnosti za bratry se téměř úplně mlčí. Nebylo tomu tak v prvotní církvi a není tomu tak ani ve společenstvích skutečně zralých ve víře, kde si berou k srdci nejen bratrovo tělesné zdraví, ale i zdraví jeho duše pro dosažení posledního cíle. V Písmu čteme: „Pokárej moudrého, bude tě mít rád. Dávej moudrému: zmoudří ještě víc“ (Přisl 9, 8-9). Sám Kristus přikazuje pokárat bratra, který hřeší (srov. Mt 18, 15). Sloveso použité k označení bratrského napomenutí – *elenchein* – je totožné s tím, kterým se označuje prorocké poslání vlastní křesťanům při obžalobě pokolení, které připouští zlo (srov. Ef 5, 11). Církevní tradice zahrnuje mezi skutky milosrdenství i „napominání hříšníků“. Je důležité znovu získat tento rozměr křesťanské lásky. Při uskutečňování zla se nesmí mlčet. Mám zde na mysli postoj těch křesťanů, kteří se z lidských ohledů nebo prostě z pohodlnosti přizpůsobují běžné mentalitě, místo aby bratry varovali před takovými způsoby myšlení a jednání, které jsou v protikladu k pravdě a nevedou po dobré cestě. Křesťanské napomenutí však nikdy není vedeno duchem odsuzování nebo obviňování, ale vždy je uváděno do pohybu láskou a milosrdenstvím a pramení z opravdové péče o bratrovo dobro. Apoštol Pavel prohlašuje: „Kdyby někdo byl náhle stržen k nějakému poklesku, uveďte ho na správnou cestu v duchu mírnosti; jste přece lidé duchovní! Jen si dávej pozor každý sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení i ty“ (Gal 6, 1). V našem světě proniknutém individualismem je třeba znovu objevit důležitost bratrského napomenutí, abychom společně kráčeli ke svatosti. Dokonce i „spravedlivý sedmkrát padne“ (Přisl 24, 16), jak říká Písmo, a my všichni jsme slabí a chybující (srov. 1 Jan 1, 8). Je tedy velkou pomocí, když pomáháme druhým a necháváme pomáhat i sobě, abychom poznávali sami sebe v pravdě, abychom zlepšovali svůj život a kráčeli po Pánově cestě přímějí. Vždy je zapotřebí pohledu, který miluje a opravuje, který poznává a uznává, rozlišuje a odpouští (srov. Lk 22, 61), jako to činil a činí Pán s každým z nás.

2. „Jeden o druhého“: dar vzájemnosti

Takováto starostlivost o druhé lidi je v protikladu k mentalitě, která redukuje život jen na pozemský rozměr, nebere v úvahu jeho eschatologickou perspektivu a ve jménu individuální svobody přijímá jakoukoli morální volbu. Společnost, jakou je ta současná, se může stát hluchou jak k fyzickým bolestem, tak i k duchovním a morálním životním potřebám. V křesťanském společenství

to tak nesmí být. Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom usilovali o toto: být vedeni „k pokoji a k vzájemnému duchovnímu prospěchu“ (Řím 14, 19), a byli nápomocni „bližnímu k jeho dobru a prospěchu“ (tamtéž 15, 2), aniž bychom hledali vlastní zisk, ale „to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy“ (1 Kor 10, 33). Vzájemné napravování a povzbuzení v duchu pokory a lásky musí být součástí života křesťanského společenství.

Pánovi učedníci, napojeni na Krista prostřednictvím eucharistie, žijí ve společenství, které je poutá k sobě navzájem jako údy téhož těla. To znamená, že ten druhý ke mně patří, že jeho život a jeho spása se týkají mého života i mé spásy. Zde se dotýkáme velmi hlubokého prvku života ve společenství. Náš život se jak v dobrém, tak ve zlém vztahuje k životu druhých lidí. Hřích i skutky lásky mají rovněž dimenzi společenství. V církvi jako Kristově mystickém těle se takové společenství potvrzuje. Společenství neustále koná pokání a vyprošuje si odpuštění za hříchy svých dětí, ale zároveň trvale a s radostí plesá nad svědectvími o ctnostech a o lásce, které se v něm rozvíjejí. Údy se mají „starat jeden o druhého“ (1 Kor 12, 25), říká sv. Pavel, protože jsme jedním tělem. Láska vůči bratřím, jejímž výrazem je almužna – spolu s modlitbou a postem typická praktika postního období – je zakořeněna v této spolupatřičnosti. Také skrze konkrétní starost o ty, kdo jsou chudší, může každý křesťan vyjádřit svou příslušnost k jednomu tělu, jímž je církev. Vzájemná pozornost vůči ostatním je rovněž uznáním dobra, které Pán v nich koná, a spolu s nimi poděkováním za divy milosti, jež dobrý a všemohoucí Bůh neustále působí na svých dětech. Když křesťan spatří v druhém člověku působení Ducha Svatého, musí se z toho jen radovat a velebit nebeského Otce (srov. Mt 5, 16).

3. „*Pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům*“: společně kráčet ke svatosti

Tento výraz z *Listu Židům* nás nutí k tomu, abychom uvažovali o univerzálním povolání ke svatosti a stálosti cesty v duchovním životě, abychom usilovali o větší dary a o stále vyšší a plodnější lásku (srov. 1 Kor 12, 31-13, 13). Pozornost jednoho vůči druhému má za cíl vzájemné povzbuzení ke stále větší a účinnější lásce, „jako světlo úsvitu, jehož záře roste až do bílého dne“ (Přisl 4, 18), v očekávání, že v Bohu budeme žít den bez západu slunce. Čas, který jsme ve svém životě dostali, je cenný pro to, abychom v Boží lásce objevovali a konali skutky dobra. Sama církev tak roste a rozvíjí se, aby dosáhla plné zralosti v Kristu (srov. Ef 4, 13). Do takovéto perspektivy dynamického růstu se začleňuje i naše exhortace, abychom se navzájem stimulovali a dospěli k plnosti lásky a dobrých skutků.

Bohužel je zde stále přítomné nebezpečí vlažnosti, potlačení Ducha a odmítnutí „využít hřivny“, které jsme dostali pro dobro svoje i druhých lidí (srov. Mt 25, 25 a násl.). Všichni jsme obdrželi duchovní nebo materiální bohatství užitečné pro naplňování Božího plánu, pro dobro církve i pro osobní spásu (srov. Lk 12, 21b; 1 Tim 6, 18). Učitelé duchovního života připomínají, že ten, kdo v životě víry nepostupuje dopředu, jde dozadu. Drazí bratři a sestry, přijměme stále aktuální výzvu, abychom usilovali o „vysokou míru běžného křesťanského života“ (JAN PAVEL II., Apoštol. list *Novo millennio ineunte* [6. ledna 2001], n. 31). Moudrost církve, která uznává a prohlašuje za blahoslavené a svaté některé příkladné křesťany, má za cíl vzbudit touhu po napodobování ctností. Svatý Pavel napomíná: „V uctivosti předhánějte jeden druhého“ (Řím 12, 10).

Kéž všichni tváří v tvář světu, který vyžaduje od křesťanů nové svědectví lásky a věrnosti Pánu, pocítí naléhavou potřebu vstoupit do soutěže v lásce, ve službě a v dobrých skutcích (srov. Žid 6, 10). Tato výzva je zvláště naléhavá v posvátném čase přípravy na Velikonoce. S přáním svatého a plodného postního období vás svěřuji přímluvám blahoslavené Panny Marie a ze srdce všem uděluji apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 3. listopadu 2011

Benedictus PP. XVI

JUDR. ALOIS ROZEHNAL

V našem „Křesle pro hosta“ se vystřídala už pěkná řádka osobností. Dosavadní hosté byli převážně z řad duchovních. Nyní Vám chceme představit ty osobnosti našeho děkanátu, které jsou z řad „pamětníků“. Něco už zažily, mají co vyprávět a zároveň i co předávat. Inspirovali jsme se známým projektem „Paměť národa“, jehož cílem je přehlednou a srozumitelnou formou zpřístupnit široké veřejnosti i badatelům individuální svědectví pamětníků významných dějinných událostí 20. stol.

Prvním člověkem, kterého jsme navštívili a poprosili, aby se s námi podělil o svůj životní příběh, je pan Alois Rozehnal. I přesto, že nedávno oslavil 90 let, jeho slova působila svěže, držela se dané otázky a byla přímá. Během rozhovoru několikrát zdůraznil, že jeho paměť už není tak rozsáhlá a že si máme rozmyslet, jestli opravdu chceme dávat jeho svědectví do Tam&Tamu. Odpověď samozřejmě zněla, že chceme. A tak Vám náš rozhovor můžeme přinést v následujících řádcích.

Vezmeme to asi pěkně po pořádku. Můžete nám něco říct o Vašem dětství?

Narodil jsem se v roce 1922 v Prostějově. Tam jsem vyrůstal se svými rodiči. Tatínek pracoval v takové malé fabrice, která se jmenovala „Rolný“ a specializovala se na výrobu oděvů. Moje maminka zůstala po celý život v domácnosti. Oba byli věřící katolíci a v této víře vychovali i mě. V Prostějově jsem vystudoval gymnázium a pak jsem odešel studovat práva do Prahy.

Proč zrovna práva?

Protože mě studium práv lákalo už na gymnáziu. Neměl jsem konkrétní představu být soudcem či obhájcem, spíše mě bavilo samotné studium práv se zaměřením na otázky týkající se náboženství.

A v Praze jste se seznámil s Vaší ženou?

Ano, bylo to v Praze. V den mé promoce jsme zároveň uzavřeli i naše manželství. Bylo to především z praktických důvodů, aby pozvaní rodiče a příbuzní nemuseli vážit tak dalekou cestu do Prahy dvakrát.

Kde jste pracoval po vystudování práv?

Zaměstnán jsem byl na Arcibiskupství pražském. Jako právník jsem měl na starosti věci finanční a majetkové. V mé práci mě hodně oslovovala, kromě samotných otázek právních, i otázka náboženství. Byl jsem také aktivně zapojen do studentského hnutí. Již během studií na vysoké škole jsem pracoval jako místopředseda Ústředí katolického studentstva a v Katolické lize akademické. V dubnu 1949 jsem se jako vedoucí československé delegace účastnil porad Pax Romany v italském Anzio; během jednání jsem byl členem presidia. Organizace Pax Romana reprezentovala dvě hnutí schválené Svatou Stolicí – Mezinárodní hnutí katolické inteligence a Mezinárodní hnutí katolického studentstva.

Jak to šlo dohromady – právník na arcibiskupství, a totalitní režim, který byl po roce 1948 u nás nastolen?

Samozejmě to nešlo dohromady. Po válce se po návratu do vlasti, v roce 1946, stal pražským arcibiskupem Josef Beran. Ten však v roce 1948, po komunistickém převratu, jako nejvyšší hlava katolické církve v Československu odmítl podřídít katolickou církev komunistickému režimu. Proto byl v roce 1949 Státní bezpečností zatčen a po „domácím vězení“ v pražském Arcibiskupském paláci v letech 1949–51 byl pak až do roku 1963 internován na různých místech po celých Čechách. Zatýkání a perzekuce se samozejmě dotkla i těch, kdo na arcibiskupství pracovali, tedy i mě. Víra byla tehdy proti komunistickým idejím. Bylo mi vyměřeno 12 let a byl jsem propuštěn po osmi letech.

Jaká byla ta léta prožitá ve vězení?

Kromě mě byla zatčena i spousta dalších osob angažujících se ve studentském hnutí i mnoho katolických kněží. Panovala mezi námi soudržnost a posilovala nás víra. Mnohdy jsme se tajně účastnili mší svatých, které kněží celebroidali, např. vleže na trávníku. Do rozsudku jsem byl na cele sám, po něm nás odvezli do pracovních táborů, kde nás bylo na pokoji i dvacet až třicet mužů. Stěhovali nás z místa na místo. Tak jsem měl možnost poznat lágry v Jáchymově, Příbrami, Horním Slavkově, Bytízu, Leopoldově, i proslulý tábor Vojna na Příbramsku. Vykonávali jsme zde různorodé práce, například práce v povrchových dolech, uranových dolech či jsme pomáhali při svážení dřeva. Zažili jsme mnoho fyzického strádání, ale dovedete si představit, jaké to bylo utrpení psychické?

A děti se vám narodily až po návratu z vězení?

Ne, nejstarší dcera Michaela se narodila ještě před mým uvězněním. A další tři děti – Jan, Miriam a Vít se narodily až po mém návratu. Dnes už mám 13 vnoučat a děti i vnoučata jsou mou velkou radostí.

Jakou práci jste vykonával po návratu z vězení?

Těch prací bylo více – pracoval jsem jako dělník, poté na pile, později jako právník v šumperské opravě železničních vozidel a v nemocnici. V době normalizace mne opět z právnícké praxe propustili, a tak jsem nějakou dobu pokládal železniční pražce. Nakonec jsem dostal místo jako právník v bytovém družstvu, kde jsem pracoval až do důchodu.

na sjezdu K231

Jak jste se s rodinou dostali z Prahy do Šumperka?

To byla dlouhá historie. Po mém zatčení vystěhovali moji manželku na okraj Prahy a když jsem se vrátil z vězení, přestěhovali jsme se do mého rodiště – Prostějova. Když byl prostějovský kaplan dominikán Jan Hub přeložen do Sobotína, vzal si mě s sebou jako varhaníka. Zde jsme dostali i byt – bydleli jsme na faře a také mi zde zajistil práci na pile. A odtud jsme se pak odstěhovali do Šumperka.

Většina našich farníků Vás právě zná jako varhaníka. Jaké jsou vaše další zájmy a koníčky?

K mým současným zájmům patří především četba, zvláště časopisů. Líbí se mi náš děkanátní měsíčník Tam&Tam, který je podle mě na velmi dobré úrovni a mnohdy mi připadne lepší než Katolický týdeník. Ten také čtu, i další katolické noviny, které mi posílá syn Jan z Německa. Pravidelně poslouchám Proglas, především mše svaté, protože se na mše nedostanu pravidelně. Televizi zapínám jen na zprávy.

K mým dřívějším zájmům patřila hra na varhany a doprovázení bohoslužeb. Ke hře na varhany jsem se dostal přes klavír, který jsem jako student studoval na hudební škole. Nejprve jsem s doprovodem

V roce 1987

bohoslužeb vypomáhal, pak jsem doprovod převzal. Vypomáhal jsem i v kostelích v Maršíkově a Velkých Losínách. Celkem jsem za varhanami strávil dobu od mých sedmi do osmdesáti osmi let. Samozřejmě bez období stráveného v kriminále.

Nedávno jste oslavil svých úctyhodných 90 let. Prozradil byste nám Vaše životní krédo či nějaké to moudro?

Na základě své životní zkušenosti pokládám za něco úplně nezbytného víru a jsem za ni vděčný. Mou touhou je, aby se šířil zájem o sociální nauku církve a svět se podle této církevní nauky řídil. Na svůj život pohlížím s vděčností za to, co bylo. Hlavně za rodinu.

Děkujeme panu Rozehnalovi za jeho vstřícnost při rozhovoru, za jeho vzpomínky, které se jistě dotkly každého čtenáře, i za radost ze setkání s ním. Přejeme mu mnoho krásných požehnaných chvil.

Lenka Špatná

SKAUTING SLAVÍ

Všechny Vás
srdečně zveme.

100 LET

PROGRAM

PÁTEK

- zábava a zpěv u ohně
- živé obrazy na nádvoří rudského zámku

SOBOTA

- disciplíny a soutěže
- návštěva netradičních míst v Rudě a Olšanech
- večerní přehlídka kapel

NEDELE

- skautská rytmická mše ke cti sv. Jiří

20. - 22. 4. 2012

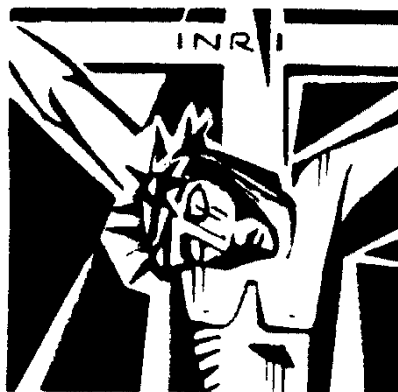
bohaté občerstvení zajištěno

kompletní program najdete v příštím čísle Naše obec a na www.skautruda.cz

© Kloučí

**Duchovní obnova
farnosti Šumperk**
16. 3. 2012 – 18. 3. 2012
kostel sv. Jana Křtitele
vede Mons. Vojtěch Šíma

PÁTEK 16. 3. 2012

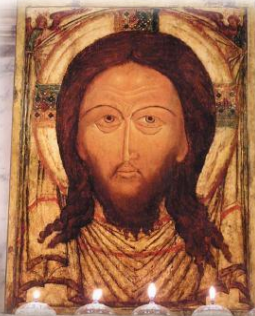
- 8.30** mše svatá s promluvou pro seniory
Po mši svaté setkání seniorů na středisku povídání u kávy a čaje
- 14.30 – 17.00 adorace
- 15.00 korunka k Božímu milosrdenství
- 17.15 křížová cesta
- 18.00** mše svatá s promluvou pro všechny
- 19.00 promluva pro mládež spojená s adorací a příležitostí ke sv. zpovědi

SOBOTA 17. 3. 2012

- 8.30** mše svatá s promluvou pro rodiny, následuje program pro starší školní děti na farním středisku
- 16.00** setkání s manžely a rodiči na farním středisku
- 18.00** mše svatá s promluvou pro všechny
- 19.00 adorace a příležitost ke sv. zpovědi

NEDELE 18. 3. 2012

- 7.00** mše sv. s promluvou pro všechny
- 9.00** mše sv. s promluvou pro všechny
- 14.30** křížová cesta se závěrečným požehnáním
- 18.00 farní mše svatá

POSTNÍ MODLITEBNÍ POHOTOVOST

V postní době, každé úterý a sobotu od 19.00-20.00 hod. v kostele v Šumperku, se chceme modlit za sebe navzájem při adoračních večerech. Poslední modlitební večer bude v úterý 3.04.2012.

Každý z nás má v srdci mnoho lidí a záležitostí, za které je třeba se modlit! Každý z nás se může modlit za druhé a také druhé poprosit o modlitbu!

Vaše úmysly vložte do schránky vzadu v kostele nebo napište na e-mail :

postnimodlitebnipohotovost@seznam.cz

PŘIJĚTE POMÁHAT MODLITBOU!

**SUSTINETE HIC
ET VIGILATE MECUM**

„BŘEZNOVÉ PÁTKY S MLÁDEŽÍ“ NA FARNÍM STŘEDISKU V ŠUMPERKU

Srdečně zveme mládež z celého děkanátu na postní večery naplněné modlitbou, sdílením, setkáním s pozvanými hosty.

**„MÍT VÍRU ZNAMENÁ OPÍRAT SE O VÍRU BRATŘÍ,
A STEJNĚ TAK TVOJE VÍRA SLOUŽÍ VÍŘE DRUHÝCH JAKO OPORA.“**

Papež Benedikt XVI. mládeži v Madridu v srpnu 2011

- Setkávat se budeme vždy v pátek večer, začínáme pátkem 9. března.
- Doufáme, že se nám podaří vytvořit krásné společenství a zároveň vyslechnout promluvu na zajímavé téma.
- Každý týden nás navštíví jiný host.
- Setkání vždy zahájíme mši sv. v šumperském kostele sv. Jana v 18 hod., pak se koná setkání s hostem na farním středisku.
- Poslední páteční setkání (30/31 března) bude oslavou světového dne mládeže, který prožíváme tradičně s celou církví před Květnou nedělí, a protáhne se do sobotního oběda. Program v děkanátu zahájíme v pátek (mši sv. v 18 hod., adoraci v kapli na středisku a hodnotným filmem), přespíme na středisku a pokračování bude v sobotu (mše sv. ranní, přednáška, oběd). Je nutné si vzít karimatky, spacáky a přezůvky.

Pozvání hosté:

- 9. března – P. Wojciech Zapiór, farář v Kokorech u Přerova
- 16. března – P. Vojtěch Šíma, který povede duchovní obnovu v šumperské farnosti, rezident v Kroměříži, bývalý rektor olomouckého semináře, biskupský delegát pro stálou formaci kněží
- 23. března – P. Jiří Pospíšil, farář v Rajnochovicích, který vede mnoho aktivit tohoto diecézního centra mládeže
- 30./31. března – P. Milan Palkovič, farář ve Velkých Losinách

Pronajmu rodinný domek 2+1 v Klášterci věřící rodině. Velmi levně.

Pronajimatelka je z Olomouce, moje letitá známá a chce někomu pomoci. Domek má sklep, půdu i zahradu a plynové vytápění. Třeba bude někdo rád ... "

Prosím o slušné jednání. Další informace na čísle 602256061. Lenka. Nezbedová.

GIOTTOVY NÁSTĚNNÉ MALBY V KAPLI SCROVEGNIŮ V PADOVĚ

Nástěnné malby v kapli zasvěcené Panně Marii v Padově vymaloval v letech 1303 – 1304 pro rodinu Scrovegniů významný italský malíř Giotto di Bondone nám známý především z výzdoby baziliky sv. Františka v Assisi. Objednavatelem a zároveň donátorem výzdoby byl Enrico Scrovegni, člen významné bankéřské rodiny známé širší veřejnosti především díky jeho otci Reginaldu Scrovegnim, jehož osobu slavný Dante literárně ztvárnil ve své "Božské komedii". Reginaldo je v této souvislosti zmíněn v pekle, kde trpí mukami, jež byly vyhrazeny lichvářům. Nejspíše proto se často říkalo, že si Scrovegniové chtěli kapli a výběrem ikonografických námětů v ní získat spásu duše.

Autor maleb Giotto di Bondone a jeho pomocníci namalovali v kapli během jednoho roku nejdůležitější události z dějin spásy. Nástěnnou malbu provedli v technice zvané al fresco – malované do zavadlé (vlhké) omítky. Co nás na první pohled zaujme, jsou temně modré plochy pozadí, které pokrývají poměrně velkou část výzdoby kaple. Tento modrý pigment nazvaný ultramarín modrý je velmi drahý polodrahokam, dovážený do Evropy z Orientu a byl ve své době hodnotově dražší než zlato. Proto si ho objednávali velmi zámožní donátoři, kteří měli zájem na reprezentativnosti díla. I z hlediska ikonografie byl tento modrý ultramarín používán malíři na nejvýznamnější zobrazované figury a to na plášť Krista, Panny Marie či velmi důležitých osob.

Při pohledu k hlavnímu oltáři nás na vítězném oblouku zaujme figura Boha Otce, který posílá archanděla Gabriela k Panně Marii. Zvěstování je pak znázorněno o něco níže. Na bočních stěnách kaple se

odvíjejí především novozákonní scény nejen ze života Pána Ježíše, ale také jeho matky Panny Marie a jejích rodičů sv. Jáchyma a Anny. K christologickému cyklu posloužili jako literární zdroj především kanonická evangelia. Naopak pro cyklus s rodiči Panny Marie to bylo jedno z tzv. apokryfních (nekanonických) evangelií a to evangelium Jakubovo. Jednotlivé cykly jsou ikonograficky podepřeny zobrazením personifikací sedmi ctností a neřestí. Celý výzdobný koncept pak vrcholí zobrazením Posledního soudu na západní stěně kaple. Poslední soud a tedy očekávaný druhý příchod Krista na konci času je zde jakýmsi protějškem k prvnímu příchodu Božího Syna znázorněného při Zvěstování Panně Marii na již zmíněném vítězném oblouku. Není bez zajímavosti, že kromě známých osobností tehdejšího veřejného života je například v pekle znázorněn i biskup, což nám ukazuje na dobovou kritiku a představu, že ani církevní úřad nepomůže tomu, kdo nežije podle Kristova evangelia.

Podívejme se ještě blíže na motiv Uvedení Páně do chrámu. V rámci zobrazeného cyklu tento výjev předchází Klanění mudrců a následuje Útěk do Egypta. Scéna "Uvedení" zachycuje moment, který podrobně popisuje ve svém evangeliu sv. Lukáš (Lk 2, 22-38). Při pohledu na malbu jsme svědky momentu, jak prorok Simeon, (kterému Hospodin slíbil, že nezemře, dokud nespatří Jeho Pomazaného) odevzdává Dítě Ježíše do rukou Jeho Matky. Panna Maria vztahuje své ruce k synovi a On k ní. Scéna se odehrává před oltářem s baldachýnem, který má upozornit na Jeruzalémský chrám, místo oběti Hospodinu. Proto také sv. Josef stojící za zády Panny Marie drží v rukách dvě

holoubata jako obětní dar. Bylo totiž zvykem, že židovská žena byla dle zákona od porodu syna nečistá až do čtyřicátého dne, kdy se mohla očistit obětováním beránka či pokud byla chudá párem hrdliček či holoubátek. Sv. Josef pak musel zaplatit pět šekelů, aby Dítě Ježíše vykoupil, neboť dle Zákona jako prvorozený patřil zvláštním způsobem Hospodinu. Scéna je dále doplněna přihlížejícím andělem, mladou ženou přidržující si šat a další figurou, prorokyní Annou, která drží v ruce svitek, protože jak píše sv. Lukáš, mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma (Lk 2,36-38). Evangelista Lukáš následně vypráví, že když vše vykonali dle Zákona, navrátili se do Nazareta.

Z hlediska provedení malby nás jistě zaujmou některé detaily, které byly pro tehdejší dobu v díle Giottové inovativní a tedy objevné. Giotto oproti starším generacím malířů řešil hlouběji vztah figury, krajiny a perspektivy. V případě ztvárnění jednotlivých figur pak kromě toho, že jednotlivé scény zasadil do reálného prostoru, i když ještě pouze do tzv. komponované krajiny, tak otevřel novou cestu k zachycení psychického stavu jednotlivých zobrazených osob. V kapli to jsou především gestikulující andělé namalovaní v jednotlivých scénách. Pokud se pak blíže zahledíme na zobrazenou architekturu, zjistíme, že jsou zde použity články antických pilastrů, hlavic, tordovaných sloupů a jiných motivů, které již odkazují na renesanční hledání antických kořenů, což se plně projevilo až o sto let později za generace tzv. quattrocenta. Na závěr můžeme tedy říci, že ještě v hlubokém středověku, na počátku 14. století, kdy v Čechách vznikají vrcholně gotická díla posledních Přemyslovců, se v severní Itálii začíná hlásit nový styl později nazvaný renesance.

Michal Šelemba

Moravskoslezská křesťanská akademie zve na přednášku P. ThLic. Jiřího Konička

O VZTAZÍCH STÁTU A CÍRKVE

přednáška se uskuteční 30. 3.2012 v 19:00 na Farním středisku v Šumperku

ANTONÍN DVOŘÁK – STABAT MATER

7. března 2012 v 19.00 hod.

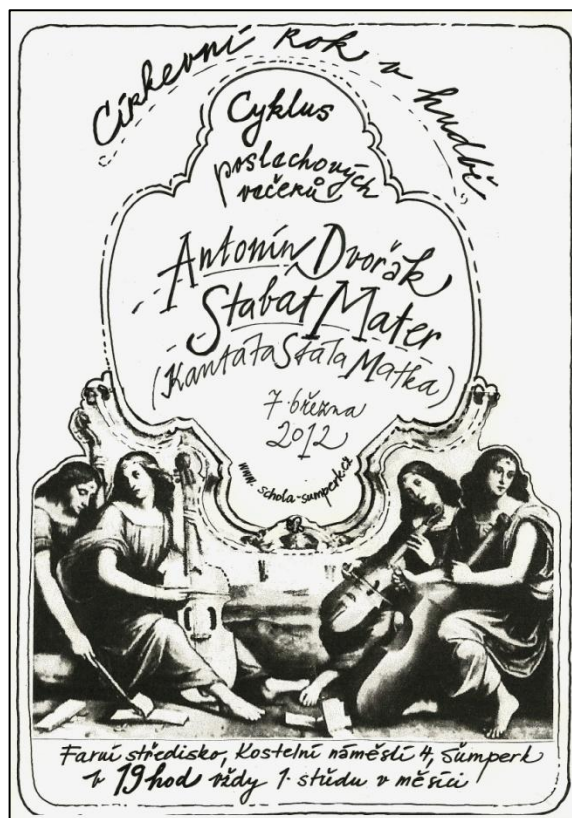
Farní středisko, zkušebna Scholy od sv. Jana Křtitele,

Italský právník a později mnich řádu sv. Františka Jacob de Benedictis (1230-1306), zvaný podle svého bydliště Jacopone da Todi, je autorem překrásného poetického textu středověké sekvence Stabat Mater. Inspiroval mnoho hudebních skladatelů k vytvoření děl, které mnohdy patří k vrcholům duchovní hudby.

Antonín Dvořák počátkem roku 1876 vytvořil hudební skicu k dílu, které zvláštním způsobem mělo směřovat od „tmy ke světlu“. Stav bolesti a utrpení se měl proměnit v naději a jásavý výhled. Snad k tomu přispělo úmrtí jeho dvoudenní dcery Josefy. Jenže Dvořák skicu odložil a věnoval se Moravským dvojzpěvům a další vesměs radostné tvorbě. V roce 1987 manželům Dvořákovým zemřela i další novorozená holčička Růženka a starší synek Otakar. Skladatel se znovu vrátil k tématu zpracovaném ve skice a velmi rychle vytvořil partituru k celému monumentálnímu dílu, jež velmi niterně zachycuje citovou intimitu osobní tragédie.

Tímto oratoriem, které se právem zařadilo svou vášnivostí a hlubokou opravdovostí ke skladbám Händelovým a Haydnovým, vás bude provázet Dr. Jan Kamler.

Vít Rozehnal

Římskokatolická farnost Sobotín zve

NA DUCHOVNÍ OBNOVU PRO MUŽE s P. Františkem Petříkem

VÍRA A SVÁTOSTI

pátek 9. 3. – neděle 11. 3. 2012

Místo konání: fara Sobotín

ubytování: v pá 9. 3. 2012 od 18 hod., od 18.45 program

konec v neděli ve 14 hod.

Cena 400,- Kč

Program: adorace, rozjímání, mše sv. ...

S sebou: Bibli, zápisník, tužku, hudební nástroj, spacák, prostěradlo, přezůvky,
něco dobrého na zub k odpolední siestě

Kontakt: Dana Ponížilová tel. 731 626 557, e-mail: ponizilova.sobotin@seznam.cz

BYLI JSME, VIDĚLI JSME,
PROŽILI JSME...

SETKÁNÍ S VÍTKEM VALENTOU

Nevšední setkání jsme mohli zažít v katechezi pro osmou a devátou třídu. Pozvali jsme mezi sebe našeho farníka Vítka Valentu. Ten ve svých 18 letech prožil těžkou nehodu, po které byl 3 měsíce v komatu. O všech následných událostech – od okamžiku svého probuzení, kdy mohl hýbat jen konečkem jednoho prstu, přes následnou dlouhodobou rehabilitaci (učil se mluvit, číst, pojmout vědomosti, sedět, obsluhovat vozík, chodit), až po jeho následnou konverzi ke křesťanství – mluvil s velkým zaujetím a radostí. Nezůstala v něm ani zahořklost ze sedmi let, kdy tuto náročnou rekonvalescenci prožíval, ani často vyslovované – proč zrovna já. Ba právě naopak – neustále děkoval Bohu za to, že mu ukázal cestu k víře a křesťanství. Nyní je Vítkovi 33 let, chodí, vzdělává se (mluví čtyřmi jazyky), účastní se (a mnohdy i vyhrává) mistrovství v šachu, pěstuje masožravé rostliny a je velmi radostný. Ještě jednou mu děkujeme, že mezi nás přišel.

Lenka Špatná

MAŠKARNÍ BÁL PRO DĚTI

Jako každý rok, i letos se mohly děti předvést v celé své maškarní kráse na tradičním maškarním báli. Atrakce, u kterých měly děti plnit nelehké úkoly, byly letos zaměřeny na les a lesní bytosti. Přichází se mohli setkat s mazanou liškou, skotačivou veverkou, přepracovaným motýlem, zajíčkem Ušáčkem, smutnou vílou, s ptáčkem Zpěváčkem, hodným myslivcem a s pavoukem s ohromnou pavoučí sítí. Po projití všech zastavení se děti ve spodním sále farního střediska utkaly se samotným drakem. Nejprve musely vysvobodit ze zajetí princeznu a pak ji namalovat. Z draka se naštěstí vyklubal sympatáček, který s dětmi tančil, představil jejich masku obecnstvu a nakonec si s jeho pomocí děti vylosovaly nějakou hračku z tomboly. Slosovatelných vstupenek pro děti se u vstupu vydalo neuvěřitelných 51! Soudě dle toho, jak se děti tvářily při odchodu domů, bylo jasné, že letošní maškarní bál se nad míru vydařil.

Lenka Špatná

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

V sobotu 11. 2. 2012 jsme slavili den nemocných. Při ranní mši svaté přijali naši nemocní svátostné pomazání, zbytek dopoledne naplnilo povídání a sdílení se v prostorách farního střediska, kde bylo připraveno malé pohoštění i společné zpívání.

Odpolední čas patřil seniorům v domově důchodců. Také mnozí z nich přijali při mši svaté svátost nemocných a po bohoslužbě si – společně se Scholou od sv. Jana Křtitele – zanotovali oblíbené písničky. Děkujeme všem zúčastněným za vzájemně darovaný čas, děkujeme také těm, kteří připravili nemálo dobrot k radosti ostatních.

S radostí otiskujeme dopis obyvatel domova důchodců, který zaslali P. Slawomirovi jako poděkování za společně strávený čas.

Poděkování.

*Chceli bychom poděkovat hostelní-
mu rybnou a scholu na křesťan-
ství, jaký nám připravili na
den nemocných. Přijeli všichni do
našeho domova pan otec kaplan
P. Zaczek sloužil naši svatou
udělil svátost nemocných a
zpívali scholu při naší svatě
zpívali. Po skončení mše svaté
nám připravili velké pohoštění.
Zpívali, hráli na kytaru a obýra-
li zpívali s nimi. Všem se to
moc líbilo a všichni byli dojatí,
že na nás nezapomněli. Moc díky-
jeme poskytl jste krásné odpolední.*

*Obyvatelé domova
důchodců Šumperk
u Sanatoria 25.*

Slavnostní mše sv. v klášterním kostele Zvěstování Panny Marie v Šumperku.

PONDĚLÍ 26. BŘEZNA 2012 V 18.00 HOD.

Klášterní kostel Zvěstování Panny Marie je kulturním a společenským centrem města Šumperka. Nesmíme však zapomínat, že tento původně gotický a do barokní podoby mnohonásobně přestavovaný kostel, je i duchovním centrem, byť se v něm pravidelná liturgie neslouží. Žádná rekonstrukce ani pohnutá historie nemůže smazat původní účel této překrásné prostory. Šumperští farníci i ostatní občané mají mimořádnou možnost prožít eucharistickou oběť a prožít chvíle ztišení právě v tomto chrámu při příležitosti svátku Zvěstování Panny Marie. Tento svátek, který je také nazýván Zvěstování Páně či Zvěstování Panně Marii, připomíná den, v němž byl anděl poslán k Panně Marii a zvěstoval jí, že se má stát matkou Mesiáše, Syna Božího. Má původ na Východě, kde se v tento den – 9 měsíců před vánocemi – slavil už kolem r. 550. Do římské liturgie jej s některými dalšími mariánskými svátky zavedl papež Sergius I. ke konci VII. století. Jste srdečně zváni.

Vít Rozehnal

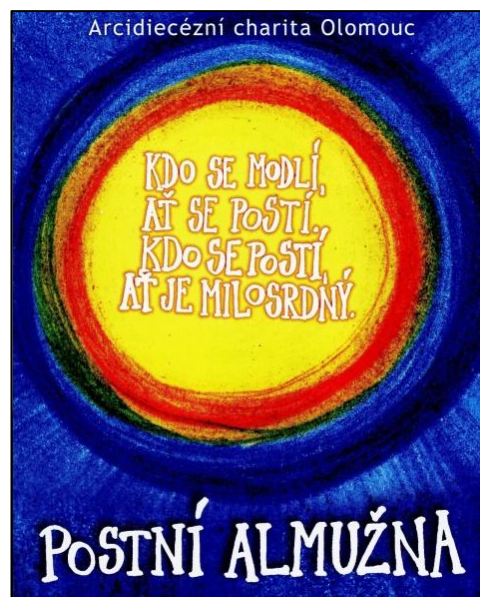
CHARITA

POSTNÍ ALMUŽNA 2012

„Kdo se modlí, ať se postí, kdo se postí, ať je milosrdný.“

Postní almužna je akce, kterou letos podruhé zajišťuje v našem děkanátu Charita Šumperk. **Akce začíná na Popeleční středu 22. 2. 2012 a končí Květnou nedělí 1. 4. 2012.**

Postní doba je obdobím přípravy na Velikonoce, kdy si připomínáme utrpení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. V tomto období mají křesťané obzvláště prohloubit svůj vztah k Bohu, bližním a k sobě samému skrze modlitbu, půst a konání dobrých skutků. „*Půst je duší modlitby a milosrdenství je životem postu*“ připomíná Svatý otec ve svém poselství k letošní postní době a pokračuje: „*Kdo se modlí, ať se postí. Kdo se postí, ať je milosrdný ... Kdo chce nalézt Boží srdce otevřené, ať nezavírá své před tím, kdo jej prosí.*“ (sv. Petr Chrysolog). Postní doba je tedy příležitostí vrátit se k původní postní praxi, která nám pomáhá potlačit vlastní egoismus a otevřít své srdce lásce k Bohu a bližním. Postem a modlitbou dovolujeme, aby Kristus přicházel sytit nejhlubší hlad, který zakoušíme ve svém nitru – hlad a žízeň po Bohu. Postní almužna je výrazem našeho odhodlání měnit sami sebe tím, že pomáháme druhým. V takto prožívané postní době je skrytý hluboký sociální rozměr naší křesťanské víry.

Jak se lze připojit k Postní almužně a jejímu poselství? Je to zcela jednoduché. V kostele jsou k dispozici papírové kasičky. Jednu si odneseme domů a postavíme na viditelné místo. Každý večer máme možnost do kasičky vložit finanční obnos podle svého vlastního uvážení. Finanční prostředky by měly být výrazem našeho postního úsilí. Případně by to mohly být peníze, které ušetříme, když se zřekneme něčeho, co nepotřebujeme (alkohol, cigarety, internet, luxus, sladkosti atd.). Děti mohou vkládat do kasičky i prosby za nemocné a trpící. Postní almužna se tak může stát příležitostí pro formaci dětí při společné večerní modlitbě nebo postní katechezi v kruhu rodiny.

Na co jsou určeny peníze z Postní almužny a kdo je rozděljuje? Výtěžek je možné nasměrovat na konkrétní akci zaškrtnutím políčka na dně krabičky. Pokud není dán konkrétní účel, rozdělí finanční prostředky Charita Šumperk. Hlavním záměrem Postní almužny je podpora vícečetných věřících rodin, které mají dvě a více studujících dětí a příjmy rodiny jsou nižší. Samozřejmě část prostředků je určena na péči pro seniory a na přímou pomoc občanům v hmotné nouzi. A protože je to akce uvnitř našich farností, tam se také budou peníze vracet.

ROZDĚLENÍ VÝNOSU TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY V OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZI

Rozdělení výnosu Tříkrálové sbírky v Olomoucké arcidiecézi:

- 65 % samostatné a společné projekty farních a oblastních charit (58 % přímo k dispozici na záměry farních a oblastních charit, 5 % na společnou pomoc charitám v existenční krizi – Krizový fond, 2 % na společnou pomoc potřebným – Nouzový fond),
- 15 % projekty diecézních charit,
- 10 % humanitární pomoc,
- 5 % projekty pomoci organizované sekretariátem Charity Česká republika,
- 5 % režijní náklady na pořádání sbírky.

Marie Vychopeňová

Poradenství v obtížných situacích

- Úterý 27. 3. od 9.30 do 18.00 – poradenství v obtížných situacích s Bc. Marcelou Řezníčkovou - učebna, 1. patro UVAX, M. R. Štefánika 28. Objednání termínů na tel. 731 402 395.

Psychologické doprovázení na cestách života – poradenství

- S Mgr. Pavlínou Vaculkovou, absolventkou Masarykovy univerzity v oboru psychologie. Učebna, 1. patro UVAX, M. R. Štefánika 28. Nabídka je pro klienty zdarma. Objednávky na tel. 777 988 864.

Pro děti a mládež

- Tradiční program pro předškolní děti a jejich maminky „Sedmikrásek“, každý čtvrtek od 9.30 do 11.00 na farním středisku. Srdečně zveme nové maminky a jejich děti.
- Pro děti od 5 let a jejich rodiče – tradiční **hudebně dramatická dílna** souvislá s lidovými a křesťanskými svátky a tradicemi. Další se uskuteční v sobotu 24. března od 9. 00 hod. na farním středisku. Setkání bude opět motivováno jedním známým světcem, kterého mají děti podle indicií během programu uhodnout.

Klub osamělých (nejen) rodičů

- Víkendový pobyt pro nejen osamělé** (s možností vzít s sebou děti) – 23. - 25. března na chatě Losinka ve Velkých Losinách

Pro všechny, kteří jsou dopoledne doma

- Diva(delní) klub – pro všechny, kdo mají čas a chuť se setkávat dopoledne, sdílet se a hrát nezávazně divadlo ... Každou středu od 10.00 hod v učebně, 1. patro, UVAX.

Pravidelné aktivity

- Masáže pro každého – s Ing. Stanislavou Tábořskou každé pondělí; od 16.30 do 18.30; (cena za jednu masáž 60 Kč, pro důchodce 40 Kč)
- Cvičení se rehabilitačními prvky s Ing. Marií Vychopeňovou – každou středu od 16.30 do 17.30 na farním středisku; 25Kč/lekce

Bližší informace na tel. 731 402 395 nebo www.cprsummerk.estranky.cz.

NABÍDKA PRO SNOUBENCE

Centrum pro rodinu Šumperk připravuje programy pro dvojice uvažující o uzavření manželství.

Chystají se tato témata:

- Manželský slib, manželský vztah
- Rozdíly mezi mužem a ženou
- Komunikace mezi manželi
- Předcházení konfliktům a jejich řešení
- Láska, sexualita, rodičovství

V případě zájmu by setkání probíhala v páteční podvečer od 16.30.

Následovala by mše svatá. Pro ty, kteří chtějí uzavřít sňatek, je nutná následná příprava s knězem.

Prosíme ty, kteří by měli o tento program zájem, aby nás kontaktovali buď telefonicky (731402395) nebo mailem (cprsummerk@seznam.cz)

Centrum pro rodinný život v Olomouci

Tato příprava je určena zejména dvojicím, které se rozhodly uzavřít církevní sňatek. Mezi přednášená témata patří komunikace mezi partnery, řešení problémů ve vztazích, důležitost odpuštění i společně prožívaného času, přirozené rozdíly mezi mužem a ženou, sexualita a rodičovství, podstata svátostného manželství a manželský slib. **Přednášejícími** jsou zkušené manželé, kteří sami procházejí přirozeným vývojem svého vztahu a zrají v lásce. Příprava snoubenců se uskuteční již po naplnění kurzu pěti páry snoubenců a začíná společně stráveným víkendem. Účast na víkendu je nezbytnou součástí přípravy.

Termíny jarní přípravy V pátky vždy od 17.00 do 19.30 hod:

13. – 15. dubna 2012 (společný víkend)

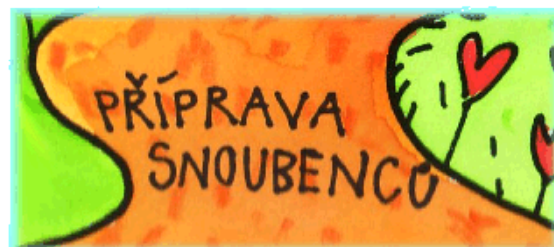
27. dubna 2012

11. května 2012

25. května 2012

8. června 2012

22. června 2012

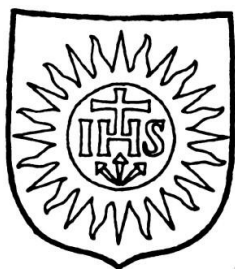
Místo: Kurie arcibiskupství, Biskupské náměstí 2, Olomouc

VELIKONOČNÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ V DĚKANÁTU ŠUMPERK

Datum		Obec	Zpovídání	Zpovědník	Mše sv.
Neděle	25.3.2012	BRATRUŠOV	Po mši sv.	P. František Janíček	10:30
Pondělí	26.3.2012	BOHDÍKOV RAPOTÍN	15:15-16:00 17:00-18:15	P. Pawel Zaczyk P. Michal Krajewski	16:00 18:15
Středa	28.3.2012	NOVÝ MALÍN	16:30-18:00	P. Milan Palkovič	18:00
		LOUČNA	15:30-16:00	P. Slawomir Sulowski	16:00
		SOBOTÍN	17:00-17:30	P. Slawomir Sulowski	17:30
Čtvrtek	29.3.2012	STARÉ MĚSTO	15:00-16:00	P. Slawomir Sulowski	16:00
		CHRASTICE	Po mši sv.	P. Slawomir Sulowski	17:00
		DOLNÍ STUDÉNKY	15:30-16:45	P. František Janíček	16:45
		VELKÉ LOSINY	16:00-17:00	P. Pawel Zaczyk	17:00
		HANUŠOVICE	17:00-18:00	P. Milan Palkovič	18:00
Pátek	30.3.2012	ŠUMPERK	17:30-18:00	P. Piotr Grzybek	18:00
		BLUDOV BOHUTÍN	15:30-17:00 15:30-17:00	P. Michal Krajewski, P. Pawel Zaczyk P. František Janíček	17:00 17:00
Sobota	31.3.2012	RUDA NAD MORAVOU	10:00-12:00	P. Slawomir Sulowski, P. Petr Dolák, P. František Janíček, P. Michal Krajewski	-
Květná Neděle	1.4.2012	RAŠKOV	Po mši sv.	P. František Janíček	10:30
		ŠUMPERK	15:00-18:00	P. Slawomir Sulowski, P. Michal Krajewski, P. Pawel Zaczyk, P. Piotr Grzybek, P. Milan Palkovič	18:00

SJ – SOCIETAS JESU – TOVARYŠSTVO JEŽÍŠOVO – JEZUITÉ

„Pomáhej mi, Bože, uskutečňovat dvě věci:
být tu celým srdcem pro druhé
a vždycky se zcela spoléhat na tvé drahé bytí.“
Theo Schmidkonz, SJ

Jedno z nejznámějších, nejdiskutovanějších řeholních společenství, které vyvolávalo averzi, závist...

Datum založení r. 1534 – řád zrušen r. 1773 – obnoven r. 1853 – v Čechách likvidace komunisty r. 1950 – obnova r. 1989

Charakteristický rys: podpora papežství, vojenská kázeň, netrvá na řádovém rouchu, má přísný hierarchický řád, hlavním (generálním) představeným je generál, jehož funkční období končí (kromě několika výjimek) smrtí.

Heslo: „Vše pro větší slávu Boží“ *Ad maiorem Dei gloriam*

Působení: vyšší školy a univerzity, výchova mládeže (i na královských dvorech), badatelská činnost, věda (matematika, astronomie, fyzika, historiografie...), kultura, publikační činnost, umění, misie, apoštolát modlitby a sociální apoštolát

Znak jezuitů: IHS, JHS – původně řecká písmena, pak se četl latinsky „Ježíš spasitel lidí“

(v češtině přeloženo na „Ježíš hříšných spasitel“)

Zakladatel: Ínigo López = svatý Ignác z Loyoly (Ignác = oheň, rozpálený) (1491 – 1556)

Narozený v Baskicku, nejmladší ze 13 sourozenců (v 7 letech smrt matky), páže španělského krále, šlechtic a voják. Dělová koule mu rozdrtila nohu, místo rytířských románů má ke čtení jen Písmo sv., uvědomuje si marnost svého života, hledá jeho smysl, naprosto mění „žebříček“ hodnot. Trpí depresemi, na pouti do Montserratu a po odloučenosti v Manrese dochází k osvícení a rozhoduje se pro duchovní cestu ... Začíná studovat až ve svých 33 letech, má problémy s inkvizicí, několikrát vězněn. Se svými druhy zakládá SJ, jehož schválení se dočká papežskou bulou Regimini militantis Ecclesiae = řízení bojující církve (v Olomouci v kostele P. Marie Sněžné najdete fresku Potvrzení regulí jezuitského řádu).

V Římě zřizuje dům katechumenů, na ochranu ohrožených dům sv. Marty a ženský klášter sv. Kateřiny, dva sirotčince, dává podnět k založení papežské university – dnešní Gregorianum.

Pokud bychom si mysleli, že zemře obklopen svými přáteli, tak opak je pravdou – umírá sám, neboť právě v tu dobu je vypravovaná loď do misí a spolubratři mají plno práce, nemají na něj čas ...

Za existence 460 let řádu je následovníků sv. Ignáce nepřehledné množství – i v oblasti svatosti, blahoslavenství ... Jen několik jmen:

Sv. František Xavorský (+1552) – misionář: Indie, Malajský poloostrov, Cejlon, Japonsko, Moluky, úmrtí před branami Číny

Sv. Alois Gonzaga (+1591) – patron mládeže, staral se obětavě o nemocné morové epidemie, nakazil se a zemřel ve 23 letech

Sv. Ignác

Sv. Petr Kanisius – v roce 1556 přivádí do Prahy 12 jezuitů do kostela sv. Klimenta. Zřizuje jezuitskou kolej (dnešní Klementinum). Připisuje se mu autorství druhé části modlitby „Zdravas“ – „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné...“

Sv. Edmund Kampián – původně jáhen v anglikánské církvi, konvertoval, noviciát trávil v jezuitské koleji Brno, založil zde první Mariánskou družinu, vyučoval v Praze, přestrojen za obchodníka vrátil se do Anglie, dodával odvahu a naději katolíkům. Sám zemřel v Londýně mučednickou smrtí LP 1581.

Sv. Stanislav Kostka (+1568) – narodil se na zámku nedaleko Varšavy, oblíben pro svou radostnou a skromnou povahu, ochotu stále pomáhat. Zemřel v 18ti letech. Patron Polska a studující mládeže.

Martin Středa – teolog a historik, působil v Praze, Nyse, roku 1645 se zúčastnil obrany Brna, které bylo obléháno Švédy. Dle historických zápisů měl velký podíl na jeho osvobození. V Brně je také pochován.

Mnozí z jezuitů zahynuli při vykonávání svého povolání – pomoci bližním – ve všech zemích celého světa. Možná nejznámější je jejich působení v Jižní Americe a to díky oskarovému filmu „Misie“.

Pokud se posuneme o pár století dál, najdeme jména jezuitů mezi nejvlivnějšími teology 20. století i II. vatikánského koncilu: *Karl Rahner*, *Hans Urs von Balthasar*, *Henri de Lubac*...

Józef Augustyn (psycholog) autor velmi populárních knih, ve kterých publikuje užitečné rady k duchovnímu a celkovému vnitřnímu růstu člověka.

Nad dějinami jezuitů v našich zemích se zamýšlet nebudeme, doporučuji autorku Ivanu Čornejovou „Jezuité v Čechách“, která toto téma odborně a objektivně zpracovala.

Nesmíme zapomenout na *P. Adolfa Kajpra*, jezuitu, který prošel koncentračními tábory Mauthausen, Dachau. Založil a řídil týdeník pro mládež *Dorost*, časopis *Katolík*. V komunistickém monstrprocesu odsouzen na 12 let. V 57 letech umírá. O. Mádr o něm prohlásil, že „otvíral okna do světa a duše myšlenkám budoucího koncilu“.

Nejznámějším jménem poslední doby je *P. Tomáš Špidlík*, kardinál, jehož promluvy ve Vatikánském rozhlase byly překládány do světových jazyků. Horlivě pracoval v Centru Aletti v Římě, pokládán za největšího znalce spirituality křesťanského východu.

P. Tomáš Špidlík

Zakladatel Tovaryšstva Ježíšova je také zakladatelem **duchovních cvičení – exercicií**. Jejich cílem je zbavit se špatného, najít pro sebe Boží vůli, poznat, jaký má Bůh plán s mým životem. Patří k nim atmosféra ticha (silentium), modlitba, účast na svátostech, rozhovory s exercitátorem.

Exercicie nejsou určeny jen pro řeholníky, ale pro všechny, kdo se snaží křesťanství uskutečňovat důsledně. A nezáleží na tom, jaká spiritualita je dotyčnému nejbližší či nejsympatičtější.

Pokud někde v souvislosti s řádem jezuitů zahlédnete zkratku MD – ta znamená Mariánské družiny, jejichž členové se nazývají sodálové, sodálky. Založeny v 16. století pro studenty gymnázia v Římě, dále rozšířeny do všech zemí. A SKŽ je „Společenství křesťanského života“, které vzniklo v roce 1990, navazující na ideály a činnost Mariánských družin.

Závěrečné shrnutí humorem:

„V pokoji sedí benediktin, dominikán, františkán a jezuita. Najednou zhasne světlo. Benediktin se bez rozpaků dál modlí breviář, protože ho umí nazpaměť. Dominikán referuje o podstatě světla a temnoty. Františkán chválí Boha, který člověku dává také shovívavě zahalující tmu. A jezuita? Jde ven a vymění pojistky...“

Lenka Šafaříková

Mše sv. v době velikonočního tridua a o velikonočních svátcích v roce 2012.

FARNOST/ KOSTEL	KVĚTNÁ NEDĚLE	ZELENÝ ČTVRTEK	VELKÝ PÁTEK	BÍLÁ SOBOTA	VELIKONOČNÍ NEDĚLE	VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ
Bludov	10.30	17.00	17.00	19.00	9.00	10.30
Bohdíkov	7.30	16.30	16.30	19.00	----	----
Bohutín	10.30	----	----	----	10.30	----
Branná	8.00	----	16.30	----	8.00	8.00
Bratrušov	10.30	16.00	16.00	19.00	10.30	10.30
Bušín	----	----	----	----	----	7.30
Dol. Studénky	7.30	16.30	16.30	18.00	7.30	7.30
Hanušovice	10.15	18.00	18.00	18.30	10.15	10.15
Hraběšice	----	----	----	----	----	----
Komňátka	----	----	----	----	7.30	----
Kopřivná	11.15	----	----	----	11.15	----
Loučná n Des.	7.15	----	15.00	----	7.15	7.15
Malá Morava	11.15	16.30	----	----	11.15	----
Nový Malín	9.00	18.00	18.00	20.00	9.00	9.00
Ostružná	----	----	----	----	11.00	----
Rapotín	10.00	19.00	18.15	21.30	10.00	10.00
Raškov	10.30	----	----	----	10.30	----
Rejchartice	----	----	----	----	13.00	----
Ruda n Mor.	9.00	18.00	18.00	21.30	9.00	9.00
Sobotín	11.15	----	16.30	----	11.15	11.15
Staré Město	9.30	18.00	18.00	20.00	9.30	9.30
Šumperk	7.00, 9.00, 18.00	18.00	18.00	21.00	7.00, 9.00, 18.00	7.00, 9.00, 15.00 (něm.)
Velké Losiny	8.30	17.00	20.00	19.00	8.30	8.30
Vernířovice	----	----	----	----	16.00	----
Žárová	----	----	----	----	14.00	----

NA POKRAČOVÁNÍ

Rostislav Dočkal

SANTO SUBITO – životopis papeže Jana Pavla II.

Teologie osvobození, konverze a odpadlictví

Během pravidelných generálních audiencí a při zahraničních cestách se papež Jan Pavel II. snažil být v kontaktu i s církevními představiteli, kteří plně nepřijali závěry druhého vatikánského koncilu. Neměl to tehdy v částečně rozdělené církvi snadné. Napětí v pokoncilní době mezi těmi, kteří souhlasili, aby církev přijala nové formy svého působení, a mezi těmi, kteří naopak v neměnnosti viděli záruku stability, se prohloubilo. Navíc po Pavlu VI. zdědil papež řadu problémů: latinskoamerickou „teologii osvobození“, která pro svou blízkost s marxismem byla těžko přijatelná; řešil nejtroufalejší jmenování a také konflikt s arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, který otevřeně odmítl přijmout závěry koncilu, provázely celý papežův pontifikát.

V bytě apoštolského nuncia v Nikaragui zazvonil 22. února 1983 telefon. Nunciovi se ozval vatikánský sostituto Somalo: „Montezemolo, přileťte prvním letadlem, papež chce okamžitě vidět vás, arcibiskupa Obanda a biskupa Barniho.“ To kurie si dělala starosti o potíže a bezpečnost papeže v sandinovském státě, který měl zanedlouho

navštívit. Ostatně první zkušenosti v Managui, kde první oslovení nuncia znělo „soudruh nuncius“, což sice téměř hraničilo s komikou, i když s ošklivou pachutí, tomu nasvědčovaly. Nyní zase, jak se dozvěděl papež, Daniel Ortega nechťel nuncia pustit k přivítání vzácné návštěvy. Zároveň sdělil, že nechce, aby papež byl viděn s arcibiskupem Obandou, což Montezomolo nepřipustil, neboť arcibiskup byl předsedou biskupské konference, a tak konečná dohoda zněla, že biskupové budou po celou dobu spolu a spolu i pojedou. Neuvěřitelné, našel se autobus s odříznutou střechou a Ortega byl spokojen. Kněze – ministra zahraničí – poslal do Indie a další hodlal „uklidit“.

V těžkostech se utíkal k Bohu

Jan Pavel II. nechťel nechat tzv. „teologii osvobození“ žádné náhodě a rozhodl se letět. Jedna z nepřijatelných idejí této teologie, rozšířená na území Nikaragui, Salvadoru a Guatemaly hlásala tzv. „lidovou církev“, kterou propagovala sandinovská vláda. Pokoušela se nahradit skutečnou církev. Ve vládě byli například tři kněží: jeden ministrem zahraničních věcí, druhý ministrem kultury a třetí – jezuita – řídil sandinávský literární program. Vláda, tedy i oni, vykonávala nátlak na biskupy a kněze, skandalizovala je a chtěla je zkorumpovat. V Salvadoru zase zuřila občanská válka mezi vlastní armádou a partyzány Martího. Arcibiskup Romero, kritik režimu pro porušování lidských práv, byl 24. března 1980 zavražděn přímo u oltáře. Klíčem ale byla Nikaragua.

Papež přiletěl do Managuy 4. května 1983. Casaroli s Motezomolou mu ještě v letadle ukázali na letištní ploše Ernesta Cardenala, kněze, ministra kultury. Ortega představoval vládu. Když došli ke knězi – ministru – tento smekl baret a poklekl na jedno koleno. Jan Pavel II. mu přátelsky pokynul a vyzval ho: „Upravte si vztahy s církví.“ Znělo to jako vyzvání. Onen kněz ovšem na otázku reportéra, co mu papež řekl, odpověděl: „Neklekejte přede mnou. Jsem člověk, jako vy.“

Otec Roberto Tucci a Piervincenzo Giudici, vrchní technik radia Vatikán, zjistili přede mší Svatého otce v Nikaragui, že vedle jejich přenosové aparatury je instalována i druhá, nezávisle kontrolovaná

aparatura. Na dotaz, co to znamená, dostali odpověď, že vládní garnitura chce být připravena na všechny události. Sandinovci v průběhu mše rušili vykřikováním: „Lidová moc!“ V průběhu papežova kázání byly zapojeny vládní mikrofony a v okamžiku, kdy hovořil o tom, že je nemožné, aby se lidová církev stavěla nad legitimní kněze, začali sandinovci do „náhradních“ mikrofonů křičet a místní technici dokonce sklopili papežův mikrofon. To už přetekla i míra jeho shovívavosti a z jeho úst zaznělo ostré: „Silencio!“ Mše přece jen byla dokončena, ale vtom sandinovci požadovali, aby z jejich aparatury místo závěrečné písně při odchodu Svatého otce z pódia byla hrána sandinovská hymna. Jan Pavel II. je předešel, uchopil svou berlu úplně zespodu, přešel na okraj pódia a mával davům do rytmu závěrečné písně. Díky televiznímu přenosu do celé Střední Ameriky přinesla snaha znesvětit mši svatou opačný výsledek. Miliony lidí byly šokovány vulgárním chováním sandinovců a jejich mýtus se začal pomalu rozplývat. Byl to zvláštní pohled na zdvižené levice se zaťatou pěstí a papeže, sloužícího mši svatou, do níž televize neustále prostřihávala obrovské portréty Césare Augusta Sandina (1893/95-1934), národního hrdiny, Marxe a Lenina. V oněch devíti dnech za-hraniční cesty navštívil Svatý otec i Kostariku, Panamu, Guatemalu, Salvador, kde se modlil u hrobu zavražděného arcibiskupa Romera, Honduras, Belize a Haiti, v níž uvedl kritiku vládnoucího režimu Duvalierovy rodiny.

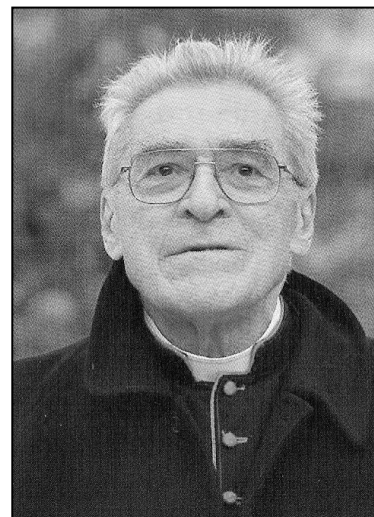
K „teologii osvobození“ byly vydány v Římě pokyny. Říká se v nich mimo jiné: dobro a zlo nelze přijímat pouze v ryze politických kategoriích, třídní boj není v souladu s křesťanským chápáním dějin, církev nesmí být stranickou a nepatří k žádné společenské nebo ekonomické třídě, Kristově smrti na kříži nelze připisovat politický symbol utlačovaných za novou společnost a lidová církev nemůže eucharistii redukovat jen na oslavu lidu v jeho boji; totalitarismus je zlem, protože potlačuje svobodu člověka.

Mezi 17. září 1926 a 5. 8. 2007 leží téměř 81 let života kardinála Lustigera, o jehož jmenování hovořil Svatý otec jako o nejtroufalejším za svého pontifikátu. Áron Jean-Marie Lustiger se narodil polským židovským rodičům. Během války byl mladý Áron vychován ve Francii v Orléans, v katolické francouzské rodině, přijal katolickou víru (konvertoval) a 25. 8. 1940 byl pokřtěn jako Jean-Marie. Jeho matka Gisele Lustiger byla z Francie deportována do Osvětimi, kde v roce 1943 v koncentračním táboře zemřela. Lustiger na Sorboně vystudoval literaturu, filozofii a teologii. V roce 1954 byl vysvěcen na kněze a na univerzitě působil 15 let jako studentský kaplan, v roce 1969 byl jmenován farářem v Paříži. Za deset let nato, tedy v roce 1979, jej papež Jan Pavel II. jmenoval biskupem v Orléans a roku 1981 pařížským arcibiskupem. Lustiger při té příležitosti řekl: „Jsem rozený Žid a tím zůstanu, třebaže to pro mnohé bude nepřijatelné.“ Byla to prorocká slova.

Sloužil jako terč nesmyslných útoků, často býval v karikaturách znázorňován s rohy jako Lucifer. Vypracoval zprávu o stavu francouzského katolicismu, která se dostala do Vatikánu. Podle ní byla francouzská církev mocnou,

protože byla propojena s politickými řády po více jak 150 let. Po hrůzovládě z let 1789-1793 se církev rozštěpila. Část se vrátila k mocným a tato frakce za druhé světové války podporovala Pétainův kolaborantský režim a dokonce se přidala k Lefebvrovu odmítnutí závěrů druhého vatikánského koncilu. Dala zároveň možnost vzniknout vzájemně se vylučujícímu křesťanskému marxismu. Nato vznikla druhá církevní frakce a chtěla být rovněž církevní mocí. Tolik říká Lustigerova analýza.

Jan Pavel II. řešil své rozhodnutí jmenovat syna polských židů kardinálem v modlitbách na kolenou v kapli své papežské rezidence. Monsignor Dziwisz, papežův sekretář, v době Lustigerova jmenování na pařížský a de facto francouzský katolický trůn, mu řekl: „Jste plodem papežovy modlitby.“ Kardinál založil Radio Notre Dame a televizní společnost KTO – vše ve prospěch ekumenismu, proti rasismu, Le Penovskému nacionalismu a euthanasii. Byl to nakonec on, kdo doprovázel Svatého otce na jeho historické cestě do Izraele v roce 2000. Tento známý člen Francouzské akademie věd měl elegantní smysl pro humor, dokonce i tehdy, když už upoután na invalidní vozík prohlásil: „Brzy se setkám se zakladatelem akademie kardinálem de Richelieu.“ Byl to Lustiger, který začal opět s evangelizací Francie, a to od studentů a intelektuálů.

Jean-Marie Lustiger

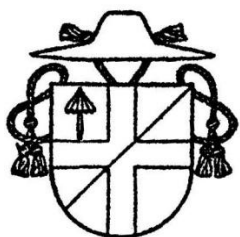
Lefebvrovo odpadlictví proti tomu ztělesňovalo nejextrémnější verzi katolicismu. Požadovalo vlastní moc ve spojení se státní mocí a odmítlo druhý vatikánský koncil jako celek. Mohlo způsobit rozkol v římskokatolické církvi. Jan Pavel II. se s francouzským arcibiskupem Lefebvrem setkal krátce po svém zvolení. Arcibiskup potom sdělil novinářům doslova: „Mně se jako papež nezdá, nemá žádný charakter.“ Bylo se těžko domluvit, i když papež věřil, že v církvi mají místo i ti, kteří chtějí i nadále užívat předkoncilní ritus, ovšem jen když přijmou za oficiální liturgii církve misál Pavla VI. Navíc v říjnu 1984 byl vydán indult (povolení) používat i tridentský ritus obsažený v římském misálu z roku 1962, který byl v platnosti až do II. vatikánského koncilu. Měl tedy Lefebvre uspokojit. Arcibiskup jím pohrdl, jeho nesouhlas byl nejen liturgický, ale i teologický. Papež se domníval, že základním pilířem koncilu je Deklarace o náboženské svobodě (Dignitatis humanae), Lefebvre ji označil jako bludnou nauku, heretickou (kacířskou). Koncil byl prý bezvěreckým činem a změna liturgie to prý potvrdila.

Opravdová krize vypukla 15. června 1988, kdy arcibiskup ohlásil záměr vysvětit čtyři nové biskupy – své stoupence. Svěcení bylo sice v jeho pravomoci, ale neměl papežův mandát, aby právě tyto kněze vysvětil. Církevně tedy podle práva nebylo svěcení dovoleno, ale z hlediska svátostí bylo platné. To by znovu znamenalo schizmatickou církev. 5. května sice podepsal arcibiskup formuli o smíření, ale soukromně 6. května řekl kardinálu Ratzingerovi, že 30. června biskupy vysvětil. Ten ale trval, že Lefebvre musí přijmout pokoncilní učení církve. Arcibiskup 24. května napsal papeži, že je pro něj absolutně nezbytné mít „církevní autority, které sdílejí naše obavy a pomohou nás chránit před duchem II. vatikánského koncilu a duchem Assisi“, a že biskupy vysvětil. Jan Pavel II. odpověděl, aby se Lefebvre vrátil na cestu smíru. Ten ovšem nereagoval a biskupy vysvětil.

1. července kardinál Bernard Gantin, prefekt kongregace pro biskupy, podepsal edikt (nařízení), že arcibiskup spáchal schizmatický akt, a proto jsou Lefebvre, čtyři biskupové a biskup na odpočinku, který se obřadu zúčastnil, exkomunikováni a každý, kdo bude tento rozkol podporovat, bude exkomunikován (vyobcován) z církve. Přesto papež Jan Pavel II. vydal apoštolský list, kterým ustanovil komisi pro smíření s těmito členy lefebvrstického hnutí, kteří vůdce hnutí nechtějí následovat. Dá se říci, že Lefebvre byl „opožděnou obětí“ Francouzské revoluce a víc nenáviděl moderní dobu, než miloval „Řím“. Domníval se, že tradiční církev v oficiálně katolickém státě Francii patří ke státní moci z Kristovy vůle.

Dodnes nejsme zbaveni rozdělení Kristovy církve a ono odpadlictví k tomu přispívalo. Naděje nemůže žít jen z našich slz, ale modlitba za jednotu církve byl stálý úkol, za který papež Jan Pavel II. Pána prosil, a v jehož prospěch činil mnohé kroky.

pokračování příště

**Vydává Římskokatolická farnost Šumperk pro vnitřní potřebu děkanátu Šumperk.
Neprodejná tiskovina.**

Redakční rada: P. Slawomir Sulowski, Karel Černý, Lenka Špatná, Eva Suchomelová, Tomáš Havlíček. Podněty, příspěvky a informace k otištění lze odevzdat na faře v Šumperku nebo poslat e-mailem. Uzávěrka příštího čísla je 4. 4. 2012. Příští číslo vyjde 9. 4. 2012

Římskokatolická farnost Šumperk, Kostelní nám. 2, 787 01 Šumperk,
tel. 583 213 747, amtam@farnostsumperk.cz, www.farnostsumperk.cz